

PRŮŠVIH

Jan Hlávka

Pondělí

Týden začal bídně. Špinavá voda kapající ze stropu na ksicht není ideální budíček, a když jsem zjistil, že už stihla promočit postel, bylo o náladu na zbytek dne postaráno. Navíc jsem kvůli záchranným pracím dorazil do práce pozdě, takže mi na konto naskočil další červený křížek, už třetí tenhle kvartál... a pak jsem na stole uviděl tu jehlu.

Vypadala docela obyčejně, tenká, jako prst dlouhá z lesklé oceli s kulatým držátkem na konci. Na podobné se při lepších večírcích napichují jednohubky – ale mně vyschlo v ústech, a když jsem ji zvedal, cítil jsem, jak se mi třese ruka. Sakra, skoro se mi už podařilo zapomenout...

Do poledne šla všechna práce do háje. Jen jsem mechanicky klepal na zprávy Zamítnuto, pohled upřený na tu věc na rohu, nedokázal jsem ji ani vyhodit. Současně jsem počítal minuty do pauzy na oběd – a když konečně přišla, byl jsem už nevyděšený, ale pořádně naštvaný.

Do jídelny jsem úmyslně dorazil poslední, ostatní už seděli u stolu.

„Tak co, Dele, kde se couráš?“ pozdravil mě vesele Talek. „A co se tak tváříš, ukradli ti z bytu všechny šváby?“ Ignoroval jsem ho, sáhl do kapsy a hodil jehlu na stůl. Hezky to zazvonilo.

„Tak co, pánové? Kdo dneska snídal vtipnou kaši?“

Ticho, jen patero nechápavě zvednutých obočí.

„Našel jsem ji ráno na stole – nechybí sestře ve vyšívání, Taleku?“

„Ne!“ odsekl oslovený dotčeně. „T'Ana má radši kreslení.“

„Počkej,“ zvázněl Aden. „Chceš říct, že jsi tohle,“ zvedl opatrně jehlu, „našel teď ráno u sebe na stole?“

Aden je typ šéfa, který si utužuje autoritu tím, že se snaží zopakovat všechno, co slyší, aspoň jednou znovu jako otázku.

„Snad mluvím jasně. A jedinej, kdo ji tam moh dát, je někdo z přítomných, tak ven s tím!“

„No, já to nebyl,“ namítl Rafer, na rozdíl od Taleka však vypadal spíš fascinovaně. „A fakt vypadá stejně jako ty, co...“

Nedomluvil, částečně proto, že uviděl můj výraz, ale hlavně si uvědomil, kolik je kolem lidí. Mně naopak s novým zamrazením došlo, že odpověď na tu otázku by musela znít ano – úplně stejně.

„Poví mi někdo, o čem je řeč?“ otázal se Beni zmateně. Byl v oddělení nový a zřejmě ho ještě nestihli informovat – o podezřelého míň.

„No, to je vážně skvělá historka. Jak si tady Del užil krásný rande s madam O'Brienovou.“

Nikdo se nezasmál. Tuhle urážkou zavánějící přezdívkou používal jedině Zati a všichni jsme věděli, že je to jeho další malá provokace, způsob, jakým ukázat, že je synovec Pana Senátora Fergise, a může si tedy dovolit víc než segmentový odpad jako my. Tu terranskou knihu jsem navíc četl a nepřišlo mi to ani vtipné, tak blbě si diktaturu představují asi jen na Zemi... zato jsem si uvědomil, že tu jehlu tam dal ze všech nejspíš právě on.

„Copak, Zati? Chceš si zchladit žáhu, že se strejček v Senátu zas netrefil do mísy? Kolik plenek za den teď spotřebuje?“

Zati zbledl, ale přinutil se uhlazeně usmát.

„Dobře, že mi to připomínáš. Sháníme nového sluhu, nemáš zájem?“

Aden našťěstí zakročil dřív, než jsem stihl odpovědět.

„Klid! Dele, nevím, kdo to udělal, ale máš pravdu, není to k smíchu. Až zjistím, kdo to byl, vyřídíme si to.“

„Není třeba,“ odsekl jsem. „Zjistím si to sám. A dotyčný se může těšit, že tohle,“ sebral jsem jehlu ze stolu, „najde jednou ráno v židli špičkou nahoru. Jinak mě zdejší úroveň vážně zklamala – dobrou chuť!“

Otočil jsem se, snažil se nevnímat další Zatiho posměšky a šel. Pořád jsem se zlobil, ale na sebe – protože tohle jsem si zavinil sám, stačilo tenkrát držet jazyk za zuby.

Ani mně nepřišlo na mysl, že ta jehla může být teprve začátek...

Úterý

Další den začal lépe. Podařilo se mi provizorně ucpat díru ve střeše, takže má postel byla aspoň na čas v bezpečí. Nemusel jsem se bát ani dalších nezvaných hostů, protože údržba konečně vyměnila kameru venku na ulici. A dokonce i doprava fungovala, nadzemní dráha přijela před stupňovou pyramidu velitelství Tal Shiaru přesně na čas.

Kdykoliv jsem tu měl trochu času na přemýšlení, málem jsem se smál, Terrani a jejich představy o Romulu. Podle nich je Tal Shiar temná kobka někde v podzemí, kde visí na křižovatkách ukazatele – vydíráni na sever, popravky na jih, zastrašování na východ. A o tom, co si představí při slovech „zaměstnanec Tal Shiaru“, ani nemluvě, kdyby mě viděli klepat se zimou ve frontě u brány, nejspíš by byli dost překvapení...

Když na mě přišla řada, předložil jsem skeneru termosku a tašku se svačinou – replikátory byly pochopitelně jen pro členy operačních oddělení – a ukázal vstupní kartu. Oficiální bezpečnostní prověření v budově mělo patnáct stupňů. Já měl úroveň tři, takže níž byli asi jen chlápci, co tu myli podlahy, a vrátí.

Po kontrole jsem zamířil dolů. Analytická sekce sídlila ve druhém podzemním patře a tvořilo ji osm oddělení. Já sloužil v šestce, ale všechna vypadala stejně, jen šedá chodba s kójemi po stranách a dvě maličké kanceláře, šéfova a jeho zástupce, tedy moje. V obou stál stejný stůl s nepohodlným křeslem i stejný počítačový terminál, jaký byl v každé kóji. Věděl jsem to, strávil jsem tam tři roky – a právě proto byl za tu špetku soukromí vděčný.

Když jsem procházel chodbou, Rafer, Beni i zbylých osm poskoků už pracovalo – jednou z výhod mé funkce zástupce šéfa ničeho bylo, že jsem mohl přijít o deset minut později. Beni se na mě podíval, ale rychle sklopil oči, nejspíš mu už pověděli tu historku. Rafer mě zase pozdravil kývnutím, ale dělal jsem, že nevidím, a šel dál, ať se škvaří. Jehlu jsem si zapíchl do klopy kabátu. Vypadala jako docela vkusný doplněk, a když ji nechám ostatním na očích dost dlouho, nakonec se někdo podřekne.

V kanceláři jsem jako vždy zamával do kamery u stropu, spustil terminál a dal se do práce.

Analytická oddělení měla v podstatě jednoduchou funkci: Vyřizovat takové žádosti výše postavených složek agentury, které se nedaly vyřešit prostým dotazem na počítač. Například: Tazatel DT7134 žádá soupis oficiálního majetku pana Sirleva, bytem Gollský segment 3119 za poslední rok. To znamenalo projít evidenci obyvatel, potom registry nemovitostí, bankovní účty, porovnat udané biometrické údaje s těmi ze zdravotních karet pro případ, že pan Sirlev používá podvržené sítnicové vzory nebo otisky, pak z toho všeho udělat výtah, nacpat do souboru a poslat. Nebo: Tazatel ZT1445 žádá kontrolu všech návštěvníků knihovny ve Wrnském segmentu z toho a toho dne, se zřetelem na výskyt ženy toho a toho popisu. Tady bude úkol snazší, ale i otravnější: Prostě hodiny zírat na záznamy městských kamer, dokud najdeme – nebo nenajdeme – správný obličej. Samozřejmě jsme nikdy nevěděli, jestli tazatel ZT1445 sleduje terranskou agentku, nebo zneužil pravomoci ke špehování nevěrné ženy, či zda pan Sirlev obchoduje načerno, nebo jenom vydělal víc, než je někomu milé, ale tak to bylo. Neřešili jsme případy, dělali jsme sluhy.

Žádosti bývaly různě obtížné. Někdy stačilo na zodpovězení pár minut, jindy to zabralo dny, a také záleželo na urgenci – něco mohlo počkat, něco se řešilo okamžitě. Celkově byl systém nastaven tak, že se člověk nemusel zrovna přetrhnout, ale flákání se rovněž nevyplácelo. Za prvé se každý kvartál vyhodnocovaly výsledky z hlediska počtu vyřešených žádostí, a za druhé občas přicházely fingované úkoly-testy, které měly prověřit práci jedinců i celého oddělení. Kdo zbabral víc než dva, nebo byl často pozadu v hodnocení, letěl, a když se to v jednom oddělení opakovalo, vedení se stěhovalo nejprve zpátky do kóji, a pak na ulici. Úkolem šéfa i zástupce tak bylo ve vlastním zájmu zajistit, aby práce šlapala nejen z hlediska kvantity, ale u komplikovanějších zadání ohlídat raději i kvalitativní stránku – a pochopitelně psát pravidelné posudky na podřízené, což byl naštěstí jen Adenův problém.

Navíc měl šéf a zástupce oddělení ještě další úkol: předběžně hodnotit hlášení civilních osob, tedy třídit práskáče. Někomu přišlo divné, že soused mívá až moc návštěv zvenku, a udal ho Tal Shiaru. Něčí dcera se na stáži spustila s praporčíkem Hvězdné flotily – a starostlivý otec chtěl mít jistotu, že to není agent FedIntelu. To jsem samozřejmě přehnal, ale podstatu to vystihovalo: drtivá většina těch zpráv byly nesmysly, omyly nebo výplody závisti a chorých mozků. Také jsem je šmahem zamítal a jen asi jedno z dvaceti postoupil pro formu k šetření, většinou, když šlo o hlášku na nějakého senátora nebo jiného potentátka. Za prvé tu byla řádově vyšší šance, že udávající může mít pravdu, a za druhé si takoví pánové většinou dokázali s podobnými problémy poradit lépe než dělník s pěti dětmi, kterému o půlnoci vletí do bytu komando, protože ho nějaký snaživec viděl v noci venčit psa před klingonskou ambasádou. Mimochodem, Terrani tvrdí, že takhle by se navzájem nikdy nešpehovali. Samozřejmě lžou – ale když jsem četl některá hlášení, skoro bych jim dal za pravdu, že jsme povýšili stihomam na životní styl.

Práce šla tentokrát rychle – většinu udání se mi podařilo zamítnout už včera po tom dárku, zbývalo dorazit zbytek. Přesto mě čekalo překvapení: čísi hláška na senátora Fergise, že si to v hodinovém hotelu v Irellském segmentu obden náramně užívá s orionskou šlapkou. Pochyboval jsem, že by některý z nich podobný zážitek přežil víckrát než jednou, ale s potěšením jsem pustil zprávu dál a těšil se, jak se zmíním Zatimu. Protože to byl jediný důvod, proč tu ten hajzlík otravoval: aby se velký senátor mohl chlubit, jak se synoveček ve službě vypracoval od píky. Samozřejmě to byl nesmysl, nic takového v Tal Shiaru neexistovalo. I do civilní přípravy musel mít člověk doporučení nebo pořádnou protekci, natož na skutečnou zpravodajskou Akademi, tam se přijímalo jen výběrově, převážně z armády nebo vysokých škol. Samozřejmě jsem si mohl podat žádost o přeložení k operačnímu oddělení. Podle záznamů jich bylo za posledních deset let schváleno šest, z toho celé dvě z analytické sekce. Přesto existovaly časy, kdy jsem byl takový blázen, abych věřil, že budu třetí... pohledem jsem sjel k zarámované pochvaly na zdi a usklíbl se. Nebýt toho podpisu dole, dávno jsem si s ní vytřel po obědě zadek.

Dopoledne minulo, ani jsem nevěděl jak, a bzučák oznámil přestávku na oběd. Odhlásil jsem se, vypnul terminál – a hned za dveřmi málem šlápl na Beniho, kterým tam stál jak odsouzenec před popravou.

„Co je?!“ zavrčel jsem neurvale, byl jsem od včerejška nějak lekávy.

„Mám malér,“ vypravil ze sebe. „Asi jsem proved něco hrozného.“

Jen jsem v duchu zasténal – bylo po jídle. Nepochyboval jsem, že jde o pitomost, ovšem než ji Benimu vysvětlím, můžu na oběd zapomenout. Na druhou stranu jsem ho chápal. V přípravce do vás půl roku hustí, jak důležitou práci pro Impérium vykonáváte ve službách velkého Tal Shiaru, takže si pak připadáte jak Prétorova osobní stráž, a kdykoliv vyřídíte žádost o nějakou blbinu, věříte, že jste právě zachránili celý vesmír před zkázou. Chvilí trvá, než pochopíte, že jste pouhý poskok, a Beni tu hranici ještě nepřekročil, proto vypadal jak Pardekovo umučení.

„Dobrá!“ ucedil jsem. „Za pět minut jdu na záchod.“

Beni kývl, něco už pochytil. Údajně tu kamery sloužily jen k vizuálnímu sledování – ale jsme v Tal Shiaru, proboha. Lepší bylo neriskovat a záchod se v tom směru zdál vhodným místem, nebo aspoň nevím, že by někoho zklamal, a to se tam občas probíraly věci. Přinutil jsem se napočítat do dvou set a vyrazil.

Podle očekávání byla toaleta prázdná, všichni si hleděli oběda. Beni rázoval po místnosti a vypadal zoufale.

„Tak o co jde?“ vybafl jsem. „A pospěš si, mám hlad!“

„Dele, udělal jsem hroznou chybu!“ zasténal. „Dostal jsem žádost, důležitou... a já zkazil, nechápu, jak...“

„Brzdi, sakra!“ přerušil jsem ho. „Jakou žádost? Mluv souvisle!“

Polkl a začal to ze sebe soukat. Poslouchal jsem zprvu otráveně, ale už po třetí větě jsem zpozorněl – a na konci vztekle vybuchl.

„Do hajzlu, Beni! Ty pakledskej mozku, jak jsi mohl tohle zvorat!“

„Přisahám, že jsem to kontroloval!“ zakvílel. „Nevím, jak se to stalo, musel jsem to poplést...“

Vlastně to bylo prosté. Beni měl tazateli zjistit počet a rozmístění našich hlídek kolem planety Barsie, hraničního sektoru s Nausikánským prostorem z předminulého týdne. Jediný rozumný důvod, proč by to někdo chtěl, byl, že šlo o polního agenta–dublera, který si touto v podstatě bezcennou, avšak stále tajnou informací budoval důvěryhodnost – a Beni mu místo starých poslal současné údaje. Nausikánci si vše pochopitelně prověří. Z rozdílu vyplyne, že ten člověk musel mít urgentní přístup ke zpravodajským informacím velení – a tedy patří k Tal Shiaru. Jeho krytí naprosto vybuchne, jako bychom mu na čelo přilepili zářící nápis KRTEK... spletl jsem se. Tohle nebyla prkotina, ale opravdový malér.

„Dele, co mám dělat? Táta je na tom zle. Jestli mě vyhodí, přijdeme o zdravotní podporu Tal Shiaru, a to...“

Beni nedopověděl a já mlčel, protože měl pravdu – když tuhle chybu nahlásí, má padáka rychleji než federální výsadkář.

„Urgentní věci jdou přes Adena. Nemůžeš si to vzít zpátky? Řekni, že chceš doplnit údaje, přehod' pár rádků a přitom to oprav, nevšimne si.“

„Poslal to už před hodinou, ptal jsem se! Dele, prosím tě, pomoz mi!“

Znovu jsem se odmlčel. Jasně jsem chápal, že předchozí rada byla poslední, jakou jsem mu mohl dát – oficiálně. A na prosby o pomoc by mu teď každý na mém místě řekl: „Kup si lístek na Kronos!“ Nebo, jak trefněji říkají Terrani: „Trhni si!“ Polkl jsem.

„Smazal jsi už originál žádosti a kopii zprávy ze svého terminálu?“

„Ne... právě při tom jsem na to přišel.“

„Fajn. Vidím jenom jednu možnost. Dotazy se po odeslání kontrolují podle čísla a časového razítka. Když systém najde dvě zprávy se stejným číslem, tu pozdější vymaže jako nechtěnou duplicitu. Takže napišeš druhou kopii odpovědi, samozřejmě správně, já na ni změním časový razítko, aby předcházelo tý, cos zkazil, a pošlu. Systém ji automaticky nahradí za tu chybnou a bude pokoj, bereš?“

Zalupal po dechu. „Ale to je proti předpisům! Co když...“

„Co když!“ vybuchl jsem. „Co když to byl test?! Pak poletíme oba... a proč se starám, je to tvůj malér! Ber, nebo nech, čekám do konce směny!“

Vztekle jsem praštil dveřmi a mazal zpátky do kanceláře, k čertu s obědem. Packal Beni, do čeho mě namočil! Tahle práce nebyla nic moc, ale pořád líp než kopat kanály nebo opravovat patnáct hodin denně vznášedla, což jsem všechno vyzkoušel. Přitom po prvním leknutí mi došlo, že to byl nesmysl. Opravdu důležité zprávy procházely určitě další kontrolou na jiném oddělení. Beniho přehmat neměl šanci natropit reálnou škodu, šlo jen o další směšnou formalitu, kvůli které ale oba riskujeme vyhazov.

Dobrá nálada z rána byla pryč. Zbytek směny jsem seděl a napůl doufal, že Beni podlehne strachu, přizná se a radši vyletí... ale bohužel u něj zvítězil rozum a já měl za hodinu v počítači druhou verzi jeho zprávy. Úprava byla triviální, ale jako bych už cítil zlou předtuchu.

Středa

Zvonění mě probudilo uprostřed nejtvrďšího spánku. Hrabal jsem se z postele do vlhké tmy a přitom proklínal toho lumpa, ať je jím kdo chce.

„Co je?!“ vybuchl jsem do přístroje.

„Dele, to je hrůza, vidíš to?!“ kvílel do interkomu Beniho hlas.

„Co vidím?! Je půl pátý, máš představu-“

„Ty nic nevíš?! Zapni si hlavní zpravodajství!“

„Proč bych měl, sakra-“

„Dělej!“

Po Beniho zaječení jsem dostal strach, že mu vážně přeskočilo, přesto jsem dotápal tmou k počítači a zapnul veřejnou síť. Na hlavním kanálu se právě naparovalo dvoumetrové individuum, kterému z tlamy trčely kly jak divokému kanci. Ospale jsem mžoural a po chvíli se mi podařilo vnímat i slova... špionáž... bezprecedentní porušení... exemplární potrestání.

Ucítl jsem, jak se mi rozklepala kolena.

„Dele, vidíš?!“

Přikývl jsem a ani si neuvědomil, že kom přenáší jen audio. Rozespálý mozek mi pořád běžel zpomaleně a snažil se zpracovat ten prostý řetěz informací: Před třemi hodinami mluvčí nausikánské ambasády oznámil rozbití celé sítě romulanských špiónů na Barsii. A před chvílí Tal Shiar vydal zprávu, která skutečně potvrzovala osm zatčených agentů tamtéž.

„Dele, slyšíš? Dele?! Prosím tě, že-“

„Odkud voláš?!“ vypálil jsem, než mohl domluvit. „Snad ne z domova!“

„Jo, proč-“

„Pitomče! Za dvacet minut u Sarlen. A hlavně klid! Rozumíš?“

„Ale co-“

Přerušil jsem spojení. V pěti minutách jsem na sebe naházел šaty a vypadl, venku bylo šero a chlad, ale aspoň jsem měl na co svést třesavku.

Sarlenin bar stál přes ulici u velitelství. Chodilo tam po práci dost lidí od nás a říkalo se, že tam je přilepená štěnice pod každým stolem, ale věděl jsem, že není – kdyby ano, půlka hostů už dávno kope dilithium v remanském dole. Beni stál před vchodem, bílý jako sníh.

„Dele, to je strašný!“ spustil místo pozdravu. „Udělalí jsme to my?!“

Vzhledem k tomu, že zprávu zbabral on, mě to množné číslo opravdu potěšilo, ale přešel jsem ho jako řečnický obrat.

„Nemyslím,“ snažil jsem se mluvit klidně. „Tyhle důležité zprávy se určitě znovu kontrolují. Bude to jenom náhoda, určitě.“

Opravdu jsem tomu chtěl věřit. Jenže problém byl, že druhá kontrola byla jen má spekulace. Nevěděl jsem to jistě a navíc mi cestou došlo, že ani netuším, jak dlouho mohla předchozí chybná zpráva putovat aparátem Tal Shiaru zpět k odesílateli. Předpokládal jsem aspoň den – ale co když ne? Co když těch pár hodin mezi oběma verzemi stačilo, aby ta původní došla k cíli a můj padělek ji už nestačil dohonit a nahradit? Tak moc, abych si byl jistý, jsem se zase nevyznal a Beni mé pochybnosti cítil.

„Náhoda? Tomu fakt věříš?!“

„Nevím, sakra!“ procedil jsem skrze zuby. „Ale i kdyby, už to nemůžeme napravit – chceš se přiznat?“

Beni neodpověděl, ale viděl jsem, že si jasně uvědomuje totéž, co já, totiž, že už nejde o blbosti jako vyhazov nebo ztráta zdravotní podpory.

Teď už šlo o krk.

„Jo,“ kývl jsem. „Já taky ne. Takže budeme prostě zticha. Ta chybná zpráva je určitě dávno pryč. Žádný agent by to nenechal válet v počítači, navíc kdyby ji měli, už spolu nemluvíme. A můj duplikát systém určitě vymazal jako odpad. Musíme jenom držet jazyk za zuby a dělat, že se nic neděje. Nic se neděje. Nestalo se to. Souhlasíš?“

Beni kývl – pořád vypadal vyděšeně, ale už se aspoň ovládal.

„Dobře, Dele. Je mi to jasný. Díky... já nevím, co bych–“

„Zapomeň na to. Nestalo se to.“

Neměl jsem sílu mu říct, že vědět tohle včera, byl už na dlažbě. Chránil jsem hlavně svou kůži – protože smutná pravda byla, že jsem v tom jel mnohem hůř. Beni udělal chybu. Ale já ji nejen neohlásil, ale ještě podnikl aktivní kroky k jejímu zakrytí, navíc z pozice šéfa. To by neskončilo jen u vyhazovu, ani za normálních okolností, ale teď...

„Dej se do kupy a na směnu přijď včas. Nesmíme být nápadní.“

Jenomže už v tu chvíli jsem cítil, že bude zatraceně těžké se touhle radou řídit. Naplno mi to došlo, když jsem o hodinu později ve frontě u brány pohlédl k obrovské Pamětní zdi vedle. Na černém mrámu se leskly v řadách desítky zelených orlů, symbolů Impéria... jeden za každého mrtvého agenta. Naušákanci byli snad ještě horší banda než Klingoni. Neuznávali ani základní konvence o výměně zajatců a chycené špehy veřejně čtvrtili zaživa, dřív jim ovšem provedli věci, po kterých to byla už laskavost, při pomýšlení na těch osm mi bylo zle. Snažil jsem se to potlačit. Nakonec, chyboval Beni – jenže jako zástupce jsem za jeho chyby zodpovídal. Zástupce šéfa ničeho. Tak jsem tomu říkal, vždycky jsem se té funkci vysmíval... najednou byla těžší než neutronová hvězda.

Oddělení bylo vzhůru nohama. Všichni už pochopitelně viděli zprávy a chápali, že to je nejhorší malér za poslední roky, nebo aspoň nejhorší zveřejněný. A přestože jsme byli jen pól a skutečného agenta jaktěživ neviděli ani na obrázku, pořád jsme dělali v jednom týmu. Každý chápal, že možná s někým z nich sám pracoval, i když to netušil, vyřizoval je žádosti, každý cítil aspoň kapku účasti... každý kromě jednoho.

„Hej, konečně bude trochu legrace!“ Zatího protivný hlas se rozléhal chodbou jak střelba uprostřed pohřební mše. „Strýček dávno říkal, že se to stane, se všim tím žebráckým šmejdem, co pouští do služby.“

Věděl jsem, že ta poznámka směřuje na mě, ale mlčel jsem a šel dál.

„A jestlipak už slečna O'Brienová vyrazila do akce? To bude přece něco pro ni, určitě si už dole balí nářadí!“

Strnul jsem jak zasažený bleskem. Svět ztratil barvu, podlaha se rozhoupala. Musel jsem se rychle opřít o zeď, srdce mi bušilo až v krku.

„Copak, Dele? Nemůžeš se dočkat dalšího rande? To je ono, co – celej se na ni třeseš, vid?“

Slyšel jsem Adenův ostrý hlas a Zati zmlkl, ale bylo mi to fuk, stejně jsem ho nevnímal. Sebral jsem všechno, co ve mně bylo, a dotáhl se těch pár metrů do kanceláře. Zabouchl jsem, opřel se zády o zed a v mrtvém úhlu kamery sjel na zem jak vysypaný žok, hotovo.

Nejhorší bylo, že Zati měl téměř jistě pravdu. Při rozsahu maléru bylo dost jasné, kdo bude vyšetřováním pověřen, a věděl jsem, že jsem tu okolnost nepřešlédl. Ne, kdepak, jen jsem se znova snažil zapomenout...

Že dnes půjde všechna práce do háje, bylo jasné. Pokles výkonnosti se však dal v hlášení snadno zdůvodnit šokem ze ztráty kolegů, takže jsem se o to nestaral, vlastenectví je vždycky dobrá výmluva. Zato jsem zoufale čekal na poledne, abych promluvil s Benim. Sotva zazněl bzučák, vystartoval jsem na záchod a vypadal určitě tak zle, že se nad tím nikdo nepozastavil. Beni tam byl, ale k mému úžasu nevydal vůbec vyděšeně.

„Zati je ubožák,“ uklidňoval jsem ho rychle. „Není žádná záruka, kdo to bude vyšetřovat, třeba pověří někoho z Barsie.“

„Jo,“ přikývl netečně. „Myslí si, jak je chytrej, kretén. Mě napadlo hned, že nejspíš pošlou ji.“

Zůstal jsem stát jak sloup.

„A to jsi nic neřekl?!“

„Proč?“ zíral na mě. „Když nejsou důkazy, tak na tom nesejde... stačí přece držet jazyk za zuby, říkal jsi to.“

Jen jsem bezmocně zvrátil hlavu – a rozesmál se, prostě jsem nemohl jinak. Jistě! Beni tu dělal dva týdny. A třebaže už něco určitě zaslechl, ještě to zdaleka nebylo dost, proto ta pohoda... tenkrát jsem byl jako on.

„Poslyš,“ vypravil jsem ze sebe, „ty jsi Sagot nikdy neviděl, že ne?“

„Ne, proč?“ Lehce znejistěl. „Počkej. Rafer mi včera vyprávěl o... to byla pravda? Myslel jsem, že jste to na mě sehráli, vystrašit nováčka–“

„Ne. To byla pravda. A jestli myslíš, že lhát Sagot tváří v tvář je legrace, tak teprve uvidíš – až z tebe bude trčet dalších deset, smíchy se neudržíš!“ ukázal jsem na jehlu v klopě.

Beni zbledl.

„Ale... co když se mě přijde vyptávat?“ hlesl. Vzhledem k tomu, že měl číslo na obou odeslaných zprávách, byla ta otázka přinejmenším na místě – a odpověď jsem shrnul jen dvěma slovy.

„Jsme mrtví.“

Čtvrtek

Tu noc jsem nezamhouřil oka. Ať jsem dělal cokoli, ať jsem se snažil myslet, na co chtěl, všechno se znovu vracelo k maléru posledních dní, k události před lety... a k jedinému jménu. Analytická sekce spadala ve služební chobotnici Tal Shiaru až na úplné dno vyšetřovacího odboru, ale pořád tam patřila, a když se přeskočilo dost stupňů žebříčku, na vrcholu stála ona. Legenda, o které se vyprávělo šepem, bílý přízrak smrti. Sagot. Ve funkci přežila už tři Prétory, co se jinak neshodli ani na barvě noční oblohy – byla příliš užitečná, nepostradatelná i v systému, který byl na postradatelnosti každého postavený. Než zaujala místo hlavy vyšetřovacího odboru, byl každý rok odhalen na velitelství aspoň jeden cizí špion, a to se nejhorší úniky určitě tajily. Ale pak už se nenašel nikdo, kdo by tu dokázal škodit déle než měsíc, v celé historii Tal Shiaru za posledních pět set let nebyl vyšetřovací odbor tak efektivní, jejím výsledkům se nikdo ani nepřiblížil... a proti ní jsem teď stál.

Poprvé jsme se setkali před čtyřmi roky. Byl jsem tenkrát stejný zelenáč jako Beni a o Sagot pochopitelně slyšel. Nějaký vtipálek, který ji zaručeně nikdy nepotkal, sepsal všechny drby o ní do souboru známého pod přezdívkou „Složka G“ – G jako Gorgona, příšera z nějaké praštěné terranské pohádky, která pohledem měnila lidi v kámen. Ten soubor diskrétně koloval po velitelství už roky a vesele nabíral na objemu, poslední verze, o které jsem věděl, měla asi sto stran. Mně ho tenkrát jako nováčkoví samozřejmě nedali, ale jen narážky stačily, abych zatoužil tu legendu poznat, a pak přišel ten den.

Stejně jako osoby měly v Tal Shiaru svůj stupeň prověření i zprávy. Urgentní depeše nad úroveň deset se nesměly posílat sítí, pouze přes kurýry v zapečetěných, biometricky kódovaných datapouzdrech. Předávaly se z ruky do ruky, každý, kdo se pouzdra dotkl, byl evidován a navíc ho kurýr nesměl doručit přímo příjemci, jen prostředníkovi ve stejné budově. Smysl toho nařízení jsem popravdě dodnes nechápal, protože jen zvyšovalo počet lidí, kteří s depeší přišli do styku, ale tak to fungovalo... a jednou se kurýr náhle objevil na našem oddělení se zprávou pro Sagot.

Muselo jít o omyl. Správně si ji měl hned na bráně převzít styčný důstojník, ten kurýr tu musel být poprvé, nebo si spletl cestu. Ale Aden, který tenkrát dělal zástupce, byl na toaletě, tehdejší šéf měl dovolenou... a já prostě vyskočil a zakřičel, že to беру.

Čekal jsem, že se mi vysměje nebo mě seřve. Ale kurýr jen kývl, oba jsme položili prsty na snímač pouzdra a hotovo – když jsem procházel kolem, ze všech kójí na mě zírali s ústy dokořán a já byl v sedmém nebi.

Radost mě začala opouštět, jak jsem vešel do výtahu na konci chodby. Nebyla tam tlačítka, jen kamera a interkom. Ukázal jsem pouzdro a řekl: „Zpráva pro hlavní vyšetřovatelku!“ Nikdo neodpověděl, dveře se zavřely a kabina se rozjela dolů, netušil jsem kam, ale jela opravdu dlouho.

Když se zase otevřela, vypadal svět jinak. Ani stopa po ošuntělých stěnách, oprýskaných kójích a poblikávajících zářivkách, jen dokonale čistá chodba se stěnami z černého kamene, zalitá bílým světlem. Za dveřmi stála hlídka a já upřímně věřil, že teď mě zažene, přesto jsem zopakoval tu samou větu, voják jen naznačil směr, mlčky, jako neživý stroj.

Chodba byla dlouhá, prázdná a úplně tichá. Než jsem došel do poloviny, záda jsem měl promočená a proklínal svou drzost, ale couvnout už se nedalo. Pak jsem spatřil dveře bez štítku a další stráž, posbíral jsem kuráž a zopakoval hlášení. Už mě nepřekvapilo, že kývl.

„Hlavní vyšetřovatelka má práci,“ oznámil a ustoupil od dveří. „Přijde za okamžik.“

Vešel jsem a stál v pracovně, jen stůl s počítačem a křeslo, vzadu zamčená kovová skříň a nádherně vyvedený romulanský znak na zdi, smaragdová pera orlích křídel přímo zářila. Jinak ani jediná drobnost, jen ta děšivá, antiseptická čistota, stál jsem v naprostém tichu, svíral zpocenýma rukama pouzdro a doufal, že mi nohy nevyproví službu, u stolu bylo sice ještě jedno křeslo, ale neposadil bych se, ani kdybych měl v další vteřině umřít. Pak se dveře na druhé straně odsunuly.

Sagot byla vysoká skoro stejně jako já. Dokonale padnoucí bílá uniforma, přesně jak tvrdily pověsti. Souměrný, naprosto hladký obličej, nehybný jako kamenná socha, černé vlasy v klasickém sestřihu, černé oči, ve kterých se duhovka téměř ztrácela se zornicí. Zadíval jsem se do nich a srdce mi ztuhlo, jen mrtvá jáma, prázdnota, co vás rozpouští jak kyselina cár papíru... pohled mi sjel do pokoje za ní.

V bílé místnosti stál vysoký rám z trubek a v něm visela za ruce a nohy nahá žena. Vlasy měla ořezané skoro dohola, rty rozkousané do krve, pouta na zápěstích zadřená hlubko do masa. Rám byl zakloněný hluboko dozadu, hlava jí bezvládně visela, ale oči měla otevřené, a ten pohled uvidím ještě na smrtelné posteli, šílené, umírající zvíře, lidského v něm nezbylo vůbec nic. Z krku, ramen i horní části zad jí trčely jehly, aspoň tucet, zpod některých slabě prosakovala krev a na stolku vedle čekaly další, celá sada úhledně seřazená podle velikosti...

Trvalo tak dvě vteřiny, než se dveře zase zavřely, ale ten výjev se mi vypálil do mozku jako záblesk atomového výbuchu, a pak se na mě Sagot znovu zadívala. Pod tím pohledem jsem se hroutil a hořel, nedokázal jsem se pohnout a věřil, věděl, že je konec, ale ona jen natáhla ruku.

Oba jsme přiložili prsty na snímač a přitom se navzájem dotkli, mé byly zpocené a třásly se, její jen studily. Vzala pouzdro a kývla.

„Můžete jít.“

Hlas měla přesný jako stroj a já odpověděl, nepřítomně, jako by mluvil někdo cizí.

„Děkuji, madam.“

Na mrtvých nohou jsem vyšel ven, nevnímám kam, ale naštěstí nešlo zabloudit, a pak jsem byl zpátky u výtahu. Voják, který tam stál, ani teď nepromluvil. Ale na okamžik se pochmurně usmál a já mu rozuměl, naprosto přesně jsem chápal, co chce říct: Tohle ještě nebylo nic.

Nahore už čekal Aden. Samozřejmě příšerně zuřil, ale jak mě uviděl, chtěl volat doktora, stěží jsem mu to rozmluvil. Nikdo mi nemusel říkat, že to, co jsem viděl, bylo tajné. Jenže koncem směny už jsem to prostě nezvládal a vyžahnout pak u Sarlen na ex flašku klingonského dryjáku mi přišlo jako dobrý nápad. Omyl. Zapomněl jsem, že opilci nejvíc žvaní, mě nevyjímaje. Další měsíc jsem pak den po dni umíral hrůzou, kdy si pro mě přijde, ale nepřišel nikdo, vůbec nic se nestalo, až na to, že jsem pozbyl veškeré nadšení z práce u velkého Tal Shiaru.

Tenkrát nepřišel nikdo. Zato teď...

Do práce jsem ten den nešel – prostě jsem nemohl. Omluvil jsem se u Adena a celý den strávil doma s lahví saurijské brandy. Nepřemýšlel jsem, nehledal řešení. Jen jsem pil, vzpomínal a bál se – protože jsem nepochyboval, že tohle špatně skončí.

Pátek

Tentokrát jsem vstal už před úsvitem. Brandy zabrala skvěle, opil jsem se akorát, abych neměl kocovinu, ale přitom se konečně vyspal, včerejší krize pominula. Dopřál jsem si pohled na východ slunce, nádherný jako každá maličkost, když jde o život, a svět už nevypadal tak černě – vlastně jsem musel uznat, že to kapku přeháním. Byl jsem tenkrát zelenáč, neměl jsem výcvik, takže jsem zpanikařil – a co? Každý přece věděl, že Tal Shiar umí při výslechu pěkně zmáčknout, a FedIntel taky nehrál v rukavičkách, tam jen podobnou práci obstarávali Vulkánci a Betazoidi. Přitom kecý, že jsou jejich metody civilizovanější, jim baštil leda ten, kdo nevěděl, co s člověkem umí udělat cvičený telepat, já od dědečka slyšel dost. V tom ohledu jsme aspoň nebyli pokrytci a jako šéf Sagot nebyla nejhorší. Nikdy jsem neslyšel, že by se chovala jako mnozí jiní, s nikým nezacházela jako se špínou jen proto, že snad neměl správný původ...

Trpce jsem se ušklíbl – šlo mi to. Za pár minut možná přesvědčím sám sebe, že je Sagot hodná starší sestra a pozvu ji k Sarlen na koktejl. Hlavou mi blesklo jedno ošklivé slovo z té Zatiho knížky, Doublethink, ale optimistická nálada mi přesto vydržela, když jsem zjistil, že se během mé absence vůbec nic nestalo a Beni se chová nenápadně. Čas pracoval pro nás, čím déle vydržíme, tím víc stoupala šance.

Samozřejmě se mi za den nahromadila v počítači slušná sbírka udání – a nebylo těžké uhodnout, čeho se týkaly. Za pár minut jsem už věděl, že naše agenty na Barsii zaručeně zradil pošťák z Akollského segmentu tady na Romulu, že hlášku dala Nausikáncům bývalá sekretářka z vyslanectví, o které rychlý dotaz prozradil, že je jí 117 let, trpí xenózou mozku v pokročilém stádiu, a tak dále. Přesto jsem se rozhodl pustit dál víc zpráv než obvykle. Čím větší práci budou s vyšetřováním mít, tím líp, snažil jsem se vybírat jakž takž nejvěrohodnější a přestal vnímat okolí, neslyšel jsem ani zvuk otevírajících se dveří, až mě nějak napadlo zvednout hlavu... Dva kroky přede mnou tiše stála vysoká postava v bílém.

Hrdlo se mi sevřelo. Vymrštil jsem se jako loutka na drátech, židle za mnou s rachotem spadla, žaludek se zbytkem brandy vyletěl až do krku.

„Madam!“

Neodpověděla. Jen stála s rukama za zády a dívala se, její pohled mě propaloval skrz naskrz stejně jako tenkrát, jako by neuběhl ani den. Cítil jsem, jak se mi vlasy na zátylku snaží postavit jak hřebíky, ale mlčel jsem, nedýchal, nemluvil, nesměl jsem promluvit první...

„V pořádku,“ přikývla. „Posaďte se.“

Vteřina a byl bych si dřepł do prázdna nad podlahu, v poslední chvíli jsem se vzpamatoval a postavil tu prokletou židli.

„Madam... omlouvám se. Pracoval jsem, netuším...“

„Rozumím,“ přerušila mě. Její hlas zněl jako odsypávání ledových střepů, jak kovové jehly padající na náhrobní kámen. Pohledem se zastavila na rámečku s pochvalou.

„Toto oddělení odvádělo v minulých letech příkladnou práci,“ promluvila pomalu, skoro zamyšleně. „Včetně vás.“

„Děkuji, madam. Já... snažím se. Smím... můžeme vám nějak pomoci?“ osmělil jsem se, konečně, ta otázka byla na místě.

„Slyšel jste už o incidentu na Barsii?“

A bylo to tady...

„Jistě, madam, jako všichni. Je to... zlá záležitost.“

„Víte o tom něco?“

„Prosím? Zřejmě nechápu–“

„Ptám se, zda o tom něco víte, vy nebo někdo jiný na oddělení.“

Otočila se a zadívala se mi znovu do tváře. Zoufale jsem se snažil nevnímat, nedívat se do těch očí, ale obtáčely mi hrdlo jak popravčí smyčka... nestalo se to, nestalo se to, nic nevím, nic se nestalo...

„Ne... nevím, proč by měl? O co jde?“

„Byla jsem pověřena vyšetřením incidentu na Barsii. A existuje zpráva naznačující, že za ztrátou našich agentů stál někdo z analytické sekce.“

Hrůzou se mi zatočila hlava, ona to ví! Ale v té chvíli jako by někdo škulbl za záchrannou brzdu... a já se ušklíbl, docela lehce.

„Rozumím. Madam, smím mluvit otevřeně?“

„Ovšem.“

„Děkuji. Takže... ztráta osmi agentů je vážný incident. Někdo musí být zodpovědný. A chápu, že postradatelnější členové analytické sekce jsou k tomu účelu vhodní, tak proč se zdržovat? Stačí, když všem ukážete svou pracovní a do minuty máte plno doznání k všeobecné spokojenosti. Vlastně, jestli chcete, dám vám své teď hned, ušetříme čas.“

Nebylo to nic než provokování smrti. Ale jen opravdu nevinný nebo blázen by si v tu chvíli dovolil takovou drzost, a čím vyděšeněji budu vypadat, tím víc podezření vzbudím, ať řeknu cokoliv. Navíc, přestože jsem věděl, že některým vyšetřovatelům by podobný přístup nebyl cizí, Sagot aspoň podle pověstí vždy záleželo na pravdě.

Nedokázal jsem poznat, co si myslí, odpověď následovala okamžitě.

„Přijde na to. Máte se k čemu přiznávat?“

„Ne, madam.“ Snažil jsem se vkládat do slov veškerou upřímnost, jaké jsem byl schopen, skutečně jim věřit. „Nevím nic, čím bych pomohl vašemu vyšetřování.“

„Pak je vše v pořádku.“

Otočila se ke dveřím, chtěl jsem hlasitě vydechnout... zastavila se.

„Ale můžete si být jist, že pravý viník bude odhalen.“

Vyšla ven směrem k Adenově kanceláři a já seděl, do oběda zbývala hodina, ale když jsem pak vystrčil hlavu ze dveří, měl jsem pořádk dost. Nebyl jsem sám – Aden seděl v křesle a jen zíral do prázdná Nechal jsem ho a vyrazil k Beniho kóji, byla první v řadě, musel návštěvu vidět. Nepochyboval jsem, že promluvit na něj, vysypal ze sebe úplně všechno, na druhou stranu takhle mohl aspoň přivykat jedu po malých dávkách. Nakonec jsem ho našel na záchodě s hlavou v míse, zeleného jak plomíková polívka, modlil jsem se, aby nevyvedl nějakou hloupost.

Oběd byl jinak zajímavým zážitkem, tak tichá snad jídelna ještě nikdy nebyla. Sagot totiž na své zdravotní procházce počtila návštěvou nejen naše, ale i zbylá analytická oddělení, a většina lidí ji viděla úplně poprvé. Znamenalo to ale, že nemá konkrétní podezření, navíc jsem po směně zašel ještě k Sarlen, a štěstí mi přálo: jeden chlap z logistiky se zmínil, že vyřizoval spěšné letové povolení na Barsii pro jednomístný raketoplán. Člověk nemusel být zrovna génius, aby si domyslel, kdo v něm seděl, a víkendový plán tak zůstával stejný: nic se nedělo.

Nic se nedělo... čím častěji jsem si to říkal, tím víc se mi chtělo smát.

Sobota

Oslepující bílé světlo. Visel jsem připoutaný v kovovém rámu, slzy a pot mě pálily v očích, a chladný hlas začal pokládat otázky. Snažil jsem se odpovídat, ale za chvíli jsem ani nevnímal, na co se ptá... kovový záblesk se odrazil na hrotu dlouhé jehly... Začal jsem ječet, ještě než ji do mě zabodla, strašlivá, ochromující exploze...

...a já se probudil. Pot ze mě lil, nekontrolovatelně jsem se trásl a lapal po dechu, nestalo se to... nic se neděje... vůbec nic...

Přerůstalo mi to přes hlavu.

Bylo skoro poledne, ale já se zas cítil, jako bych týden nespál, probírala mě až sprcha, výjimečně jsem byl za nefungující teplou vodu vděčný. Zhltnal jsem snídani a přitom přemýšlel o plánu na dnešek, pokud možno takovém, který by nezahrnoval brandy. Naštěstí byla sobota, takže jsem nemusel do práce. A mohl jsem navštívit dědečka.

Komandér Velen bydlel na předměstí. Většinu života mě neznal, protože ho strávil na můstku své lodi v Hlubokém vesmíru. Bohužel to nebyl Válečný pták s nějakým vznešeným jménem, ale výzkumný speciál, který místo střílení do Klingonů a Federálů jen objevoval mlhoviny, pulzary a nové hvězdné systémy, takže mu nedali ani maskovací zařízení. Co na tom, že byl nejlepší z celého sboru a některé jeho objevy nám určitě prospěly víc než tucet zničených Dravců. Tady nebyla Federace a dědeček nebyl Jean-Luc Picard, na penzi dostal místo admirálského meče a místa v Senátu jen malý domek a měsíční almužnu – vděčnost Impéria v praxi. A protože v Hlubokém vesmíru se těžko pěstují konexe, nemohl mi ani pomoci, když ve čtrnácti s rodiči spadl raketoplán, otcova softwarová firma pod vedením moudrých společníků za měsíc zkrachovala a po vyrovnání věřitelů jsem skončil na ulici jen s tím, co jsem měl právě na sobě. Devět měsíců jsem přežíval jako žebrák a snad vyjma posledních dnů byly nejhorší, co jsem zažil, než mě dědeček dostal do civilní přípravky Tal Shiaru, protekcí přitom stejně jako já celý život pohrdal – nikdy mu to nezapomenu. Jezdil jsem ho navštěvovat každý týden, a i když to nikdy neřekl, cítil jsem, že ho to těší.

Samozřejmě jsem neřekl ani slovo o maléru, ve kterém jsem lital, a o Sagot už vůbec ne. Ale jak jsme si povídali, poznal, že něco není v pořádku, zeptal se... a úplně lhát jsem nechtěl.

„Problém v práci,“ mávl jsem rukou a snažil se, aby to znělo ledabyle. „Kvůli jednomu pitomci, nic vážného.“

„A je ten pitomec přítel, nebo nepřítel?“

„Cože?“ Občas jsem hned nepochopil, o čem dědeček mluví.

„Ten člověk, co tě chce dostat,“ zopakoval. „Je tvůj přítel nebo nepřítel? To musíš vědět, aby ses s ním mohl vypořádat.“

„Ale ne,“ rozesmál jsem. „Není to žádná bouda, jenom jedna úřední blbost, skoro nic.“

Ne, vůbec nic – jen budu možná do středy mrtvý...

„Ach tak. No, na mě to jednou zkusil můj navigátor. Byl to takový neřád z lepší rodiny, má loď mu nebyla dost nóbl, tak dostal nápad...“

Dědeček se zabral do vyprávění a já poslouchal, podobných historek měl v zásobě spoustu. Možná si je vymýšlel, aby mi udělal radost, ale neměl jsem srdce využít pracovní zdroje k nějakému prověřování, čas běžel, bílá noční můra se vzdalovala.

Když jsme se loučili, venku se stmívalo, dotyčný navigátor si nakonec odskočil do kosmu bez skafandru a já se cítil dobře.

Kráčel jsem zpátky k zastávce městské dráhy, dýchal svěží vzduch... když mi znovu prolétla hlavou dědova slova.

Co když to celé vůbec nebyl omyl?

Beni zprvu přísahal, že nemá ponětí, jak mohl udělat v odpovědi chybu – co když neudělal? Co když ji pozměnil někdo z oddělení schválně? Na to stačila chvilka, když byl pryč a zapomněl se odhlásit, přehodit pár údajů a počkat... nebo to ještě postrčit. Vzpomněl jsem si na Sagotina slova, existuje zpráva. Co když tím nemyslela můj padělek, ale udání? Mohl ho poslat někdo úmyslně na jiné oddělení, hlášky na zaměstnance se prošetřovaly automaticky, nemusel se bát, že to zahodí... zamrazilo mě.

U nehody snad byla šance vyvážnout. Ale pokud to bylo spiknutí, měli jsme to spočítané - a nemuselo jít ani o Beniho. Každý věděl, že na rozdíl od Adena jsem já ten hodný, který leccos přehledně. Dotyčný si mohl snadno domyslet, za kým Beni půjde, využít ho jako volavku... a co když toho bylo víc?

Zalupal jsem po dechu, to vloupání ke mně. Neukradli skoro nic, myslel jsem, že proto, že nic nemám, ale co když šlo o něco jiného? Získat mé vzorky DNA, vlas ze hřebenu v koupelně, hesla z počítače. A až se někde na ferengském kontu najde účet na mé jméno s milionem kreditů, můžu vysvětlovat Sagotinu jehelníčku, že nemám ponětí, odkud se vzaly...

Klesl jsem na lavičku u cesty, už zase jsem se trásl. Přesvědčoval jsem sám sebe, že blázním, že se mi už do hlavy prožral životní styl Tal Shiaru – jenže vloupání, když byla na ulici rozbitá kamera. Jehla u mě na stole, Beniho malér, trochu moc věcí najednou. A skutečně dobré léčky si oběť nevšimne, dokud není pozdě, vypadá jako pouhá souhra náhod... přesně taková souhra náhod.

Ztuhle jsem seděl a přemýšlel, kdo z mých přátel mě chce zabít – Rafer, Talek, Zati? Trpce jsem se usmál, u něj jediného jsem mohl mít jistotu, že ne. Povýšení měl časem jisté. Stačí, když strýček zmáčkne interkom a mohl si ze mě udělat třeba rohožku na boty, neměl důvod riskovat tohle. Jenže kdo? A proč, proboha?! Pokud vyletím, vedení pravděpodobně vyrazí i Adena a dosadí někoho zvenčí. Taková změna nikomu neprospěje, dobře se vědělo, jací hajzlové šéfovali jinde, v mnoha směrech nám ostatní mohli závidět. Nemělo to logiku, žádný motiv ani smysl... jak sílená noční můra.

Co dál? První myšlenka byla hodit flintu do žita a přiznat se, k čertu se všim, i s Benim. Jenže bylo pozdě – pokud to vůbec mělo cenu, pak dřív, než jsem zalhal do očí hlavní vyšetřovatele. Teď už nebyla cesta zpátky, jen bych to tomu hajzlovi usnadnil... zatraceně, být tak na místě Sagot. Vědět, co ví ona, a musím na to přijít, měl jsem výhodu, znám důvěrně prostředí i podezřelé. Ano. Co zajet k ní dolů a požádat, aby mi laskavě ukázala složky, to je přece dobrý nápad. Bezmocně jsem se rozesmál, lepší vtíp jsem dlouho neslyšel – ale pak se zarazil.

Vzato kolem a kolem... vlastně to nebyl tak zlý plán...

Neděle

Za noc jsem prospal stěží dvě hodiny. Přemýšlel jsem, piloval detaily, snažil se postřehnout všechny možnosti i nedostatky... a naopak opravdu nemyslet na to, co dělám.

Ráno před úsvitem jsem vyrazil na procházku. Chodil jsem hlavně po veřejných místech, parky, nádraží, letiště, a hledal komunikační terminály, takové, u kterých byly rozbité kamery. Na periferii to údržba nepřeháněla, brzy jsem měl plno místek, kde jsem mohl úradovat.

Když jsem odesílal první tři zprávy, ruce se mi klepaly, až jsem se nemohl trefit do kláves. Zbýlých pět jsem vyřídil s chladnou odvahou sebevraha a vědomím, že už je to jedno. Mezi tím jsem ještě nakupoval, pár čipů, starý počítač, nakonec jsem vyzdímal účet na dno, do výplaty budu asi žvýkat kořínky, ale když se jí dožiju, žádný problém. Všechno jsem pak složil doma na koleni, naposled jsem tohle dělal ještě s tátou, ale na zkoušení nebyl čas, ztratil jsem skoro celý týden.

Do postele jsem padl tak vyčerpaný, že se mi vyhnuly i zlé sny.

Pondělí

Když jsem ve frontě u brány uslyšel hluk, přšelo. Zvedl jsem hlavu a přes těžkou, šedou clonu lijáku zahlédl, jak na střední stupeň pyramidy velitelství, dobrých dvě stě metrů nade mnou, dosedá rake-toplán. Když se dveře otevřely, na zlomek sekundy jsem zahlédl matnou postavu v bílém. Tak brzký návrat mohl znamenat jen, že vyšetřování na Barsii nic nepřineslo, takže se mič vrací na domácí hřiště, zápas se chýlí ke konci. Usmál jsem se – právě včas.

Do práce jsem vyrazil dřív a Beniho odtáhl na záchod ještě před začátkem směny. Zabouchl jsem kabinu, otevřel termosku a vytáhl hrst sdrátovaných čipů – lepší způsob, jak je pronést kontrolou, jsem nenašel.

„Koukej,“ vrazil jsem mu klubko do ruky, „tohle přiděláš k svému počítači, návod ti pošlu. Udělal bych to sám, ale na mě vidí kamera, do prvních dvou kóji ne.“ To jsem věděl z vlastní zkušenosti.

„Na co to je?“ zíral Beni užasle.

„Chci vlézt někomu do souborů.“

„Komu, proboha?!“

To víš – povím ti to a budu tě muset křísit.

„Adenovi. A už se neptej.“

„Tak si trhni, mám dost jednoho maléru!“ odsekl prudce a vrazil mi čipy zpátky. „Chceš vědět, jak dlouho jsem za poslední tejdén spal?!“

Silně jsem pochyboval, že miň než já, ale ani jsem se mu nedivil.

„Poslouchej!“ zasyčel jsem. „Co když to někdo ušil?!“

„Jak ušil?“

„Nastražil... pozměnil schválně tvoji zprávu a udal nás!“

„To myslíš vážně!“ zbledl. „Myslíš, že já nezavinil těch osm...“

Nedořekl, ale já rázem pochopil, tak to ho žralo nejvíc! Ten blázen se pořád staral jen o těch osm agentů... v přípravce odvedli dobrou práci.

„Je to možný! A pokud jo, chci najít důkazy.“ Vlastně to byla pravda.

„Dej to sem!“ vytrhl mi čipy z ruky.

„Bacha, ať tě nikdo nevidí. A až budeš odcházet, nevypínej terminál!“

„Ale to je přestupek–“

„Horší než velezrada?!“

Kousl se do rtu a mlčel. „Myslíš, že něco najdeš?“

„To uvidím. Teď jdi a chovej se nenápadně, promluvíme si pak!“

Beni přikývl - teď jsem mohl jen doufat, že nic nezvrtá, a čekat. Netrvalo to dlouho, už pár minut po začátku směny si mě zavolal Aden.

„Dele, pojď sem!“ požádal trochu přiškrceně. „Tohle mi právě přišlo.“

Hlášení na jeho obrazovce mělo jen dvě stručné věty. Přestože jsem je psal, naskakovala mi z nich husí kůže:

SAGOT, HLAVNÍ VYŠETŘOVATELKA OBRANNÝCH SIL TAL SHIARU, JE VULKANSKÝ REZIDENT. DŮKAZY JSOU V JEJÍ PODZEMNÍ PRACOVNĚ NA VELITELSTVÍ.

„No nazdar,“ ulevil jsem si. „Co to je?“

„Já nevím,“ vypravil Aden. „Proboha, kdo tady mohl tohle poslat?!“

V tom bylo hlavní kouzlo – úmyslně jsem zprávu sepsal tak, aby bylo na první pohled zřejmé, že je autorem někdo odsud. Tal Shiar byl svět sám pro sebe. Mimo něj neměl o proslulosti Sagot nikdo ponětí, a i když bych možná po prohledání všech veřejných zpráv našel někde na třísté straně seznamu zaměstnanců drobným písmem i její jméno, nikdo nemohl vědět, kde má pracovnu. Takovou informaci mohl znát jen někdo zevnitř a doufal jsem, že Adena napadne další logický krok té úvahy. Nezklamal mě.

„A co když je to test?“ vydechl ještě o stupeň vyděšeněji. „Co když to napsala ona sama?!“

„To mě nenapadlo,“ přiznal jsem naprosto po pravdě. „Ale jestli, tak je originální, to musíš uznat.“

„Děsně vtipný,“ ušklíbl se. „Ale... co mám udělat?!“

Pokrčil jsem rameny. „Každopádně je to stížnost na člena Tal Shiaru, ne? A bráno podle protokolu...“

„Máš pravdu!“ Aden pookřál. „Pošlu to dál a zapomenu, že jsem to kdy viděl... ať se pobaví taky někdo jinej!“

„Klidně mi to dej,“ nabídl jsem. „Udělám to... za to čtvrtěční volno.“

„Vážně? Mám rok do penze, chápej, nechci mít číslo na tomhle–“

„Ale v pohodě,“ přerušil jsem ho, doufal jsem, že to neznělo až moc ochotně a rychle zamířil zpátky k sobě to dodělat. Nic těžkého. Prvního takového špicla jsem napsal v osmi, když jsem se tátovi prvně naboural do systému. Později jsme z toho udělali prima hru, říkal, že jsem lepší než jeho experti ve firmě. Program jsem vpašoval do zdrojového kódu udání, ještě zfalšovat časové razítko, abych měl jistotu, že dojde první, odeslat – a hotovo, dál už to záleželo na Benim a na štěstí.

Jídlna při obědě hučela jak prostřelený borgský úl. Systém zajišťující, aby se jedna zpráva nedostala víckrát na stejné místo, fungoval bezvadně, udání na Sagot dorazilo na všech osm analytických oddělení současně. Žádný z šéfů neměl sílu nechat si ho pro sebe, takže bylo o čem mluvit, vítězil přitom Adenův názor, že šlo vážně o test, jehož autorem byla Sagot samotná, protože nikdo jiný by něco podobného neudělal ani ve snu... svým způsobem mi to lichotilo. O tomhle kousku se bude povídat ještě dlouho, kdyby nic, aspoň to zabalím se vši parádou. Nepochyboval jsem, co bude, stačilo vidět chudáka šéfa trojky, který jako jediný udání v panice zahodil, a teď jen zíral do talíře, bledý strachy, že si ho hlavní vyšetřovatelka pozve na pár slov. Tenhle dáreček poletí systémem Tal Shiaru rychlostí foto-

nového torpéda a každý, kdo ho uvidí, se mu vyhne jak radioaktivnímu spadu. Kdoví, jestli měl někdo vůbec pravomoc vyšetřovat hlavní vyšetřovatelku, ale nejspíše do večera se všechny kopie udání zaručeně sejdou na tom jediném místě, kde by podle předpisů neměly: v počítači u Sagot. Pak stačí, aby otevřela soubor, který podle časového razítka došel první, tím spustí ukrytý program – a bum.

Hodinu po směně jsem už seděl na záchodku Sarlenina baru s terminálem na kolenou, dveře jsem zapřičil kusem prkna, ven pověsil cedulku „Mimo provoz“. Z celé Složky G byly dvě třetiny určitě nesmysly, počínaje tím, že Sagot nikdy nespí, ale hodně lidí si vyrizuje papírování v klidu přes noc, byl jsem připravený vydržet tu třeba až do rána.

Znovu jsem ověřil připojení – Beni to našťástí nezkalil. Před sedmi roky se Tal Shiar rozhodl kompletně zmodernizovat svou počítačovou síť. Byla to jedna z největších veřejných zakázek v historii a překvapivě ji vyhrála malá společnost, o které se však šeptalo, že tam má diskrétní podíl i pár senátorů. Požadavky na zabezpečení byly samozřejmě přísné, jenže firma k nim přistoupila po svém, když kromě jiného za pár babek nakoupila patnáct let staré základní desky od nějaké ferengské bandy a udala je coby nové za trojnásobnou cenu. Následný skandál prosákl až do tisku, načež předseda správní rady vybilil firemní konta a požádal Federaci o politický azyl – samozřejmě úspěšně, kdo by nebral disidentu s půl miliardou v báglu. Nezáviděl jsem mu ji, každý večer určitě nahlíží pod postel, jestli tam nečíhá pár špičatých uší, pokud si ho ovšem už nenašli a jistá dáma v bílém s ním neprobrala účetnictví v soukromí své pracovny. Pointou však bylo, že na těch základních deskách stále zůstávala možnost bezdrátového spojení, stačilo zapojit pár narychlo vykuchaných čipů – a počítače s nimi se dál používaly, hlavně v analytické sekci.

Velitelství mělo samozřejmě přísnou ochranu proti odposlechu. Ale když jsem prošel všechny záznamy bezpečnostních poplachů, ke kterým jsem se svým popelářským prověřením dosáhl, zjistil jsem, že u incidentů s nízkou prioritou byla prodleva před zjištěním aspoň minuta a půl – hlídací systémy prostě klukoviny jako vysílání od nás přehlížely, protože se nečekalo, že by mohly obsahovat nějaká vážně choulostivá data k vyzařování. V tom byla má naděje... velmi pravděpodobně poslední.

Hodiny zvolna ubíhaly a já čekal. Okénko záchodu bylo rozbité a po setmění začal foukat vítr. Brzy jsem se klepal zimou, vylezl jsem na toaletní mísu a zíral ven, abych se aspoň něčím zabavil. Přímou přes ulici zářilo do tmy velitelství, i v noci osvětlené miliony světél. Díval jsem se, přemýšlel, jestli už v něm jako Federálové vidím symbol vesmírného zla, ale kupodivu zjistil, že ne. Navzdory současné mizérii ta budova nebyla špatná a Terrani její význam nechápali, nemohli pochopit. Když jsme poprvé přišli na Romulus, neměli jsme nic. Žádnou krásnou planetu, kterou bychom si mohli pro zábavu ničít třemi světovými válkami, žádné strýčky z Vulkánu, co by nás vedli za ručičku ke světlým zitrkům, jen kus holé skály a nepřátele všude okolo. Právo žít nám nezaručily vznešené deklarace, ale boj den za dnem, a protože jsme nebyli silnější, museli jsme být chytřejší, tvrdší a zákeřnější – výsledkem byl Tal Shiar. Možná jsme to časem trochu přehnali, ale dědeček jednou řekl, že velké organizace jsou jako živočišné druhy: přizpůsobují se prostředí. Stát se tohle před sto lety, prostě by postavili ke zdi celé oddělení a nikdo by se ani nepodivil, přijatelné ztráty... vlastně mám ještě štěstí.

Z polospánku jsem trhl hlavou a bolestivě se uhodil o zeď, v uších mi zvonilo... ne, to byl terminál!

Tělem mi projela hrůza, pípání byl příchozí signál, Sagot aktivovala můj program. Zmrzlými prsty jsem tápal po klávesách, pět vteřin, deset...

Že Sagotino prověřením neslo stupeň osmnáct, mě ani nepřekvapilo, ale když jsem hned na prvním kopírovaném souboru spatřil Prétorovu osobní elektronickou pečeť, večere v mém žaludku vnesla důraznou žádost pokračovat beze mě, přesto jsem jel dál, bez přemýšlení, jako robot. Pomáhalo mi, že měla ve složkách dokonalý pořádek, soubory z posledního vyšetřování vzorně seřazené, na jiné jsem se radši ani nepodíval, nakonec jsem skončil ještě pět vteřin před limitem, odpojil terminál a lapal po dechu, nohy, ruce, podlaha, všechno se třásl. Než jsem se sebral, uběhla snad hodina, ale tím líp, kdyby mě zaměřili, pohotovostní komando už vyrazilo dveře. Vypadl jsem, cestou přes most vytáhl paměť s daty a počítač zahodil do řeky – hnědé koryto obtékalo z druhé strany i velitelství a o tom, co (a kdo) tam už plavalo, beztak kolovaly legendy.

Doma jsem pečlivě zabarikádoval dveře a dal se do práce, na spánek nebylo pomýšlení. Konečně jsem něco měl, údaje, které jsem mohl zkoumat, hledat význam... stejně jako před rokem. Na orbitě vybuchl cestovní trajekt s třemi tisíci lidmi a pro podezření na teroristický útok to vyšetřoval i Tal Shiar. Analytici samozřejmě dostali jen zbytky, měl jsem setřítit údaje z technických kontrol plavidla. Otravný nesmysl, ale jak jsem se na ty zprávy díval, něco mi přišlo divné: snímky svarů v reakční komoře pohonu. Byly v pořádku, zcela bez vady... jenže stejné, jeden a tentýž sken použitý při zfalšované kontrole stále znovu, aby se utajil nekvalitní, levný materiál. Z desítek lidí, kteří ta data viděli, jsem byl jediný, kdo si toho všiml, vyneslo mi to povýšení na zástupce a pochvalu za vzornou službu s podpisem hlavní vyšetřovatelky. Sagot mi ji přinesla osobně, podruhé, co jsme se viděli, přičemž jsem nepochyboval, že mi tak chtěla naznačit, abych nezapomínal na okolnosti setkání číslo jedna. Nemusela mít obavy... a když jsem to dokázal tenkrát, proč ne teď?

O tři hodiny později se mi zavíraly oči a hlava třesla únavou i vyčerpáním. Neměl jsem vůbec nic a ironií bylo, že přesně to jsem si zprvu přál – žádné důkazy. Beniho chybné hlášení z Barsie se nenašlo. Sagot nechala obnovit smazané soubory v systému, čímž vydolovala mou kopii zprávy, ale tak poškozenou, že už nešlo odhalit falešné časové razítko ani přečíst číslo odesílatele. Přesto to byla stopa k nám – to, a anonymní udání, že únik zavinil analytik. Měl jsem pravdu, jenže v záplavě dalšího balastu jsem nenašel jedinou stopu, kdo to ušil, a věděl jsem, že Sagot toho nenechá... zrak mi znovu padl na dokument s černou Prétorovou pečeti, vábila jak smrtící magnet. Prétor v něm hlavní vyšetřovatelce přímo nařizoval, objasnění incidentu na Barsii za použití všech dostupných prostředků. Tu větu nebylo nutné vysvětlovat, přesto mě zarazila. Ztráta osmi agentů byla zlá, ale že by se zapojil Prétor osobně... co to vůbec bylo za lidi?

Za chvíli jsem civěl na další dokument a přitom si nadával do idiotů. Mezi osmi zajatými byla jen jediná žena. Přihlásila se k Tal Shiaru už ze školy, zřejmě z idealismu pod dívčím jménem své matky, aby se vyhnula protekci – protože ve skutečnosti šlo o vnučku prokonzula Tomalaka, Prétorova vojenského poradce a hlavy jeho kliky v Senátu. Prétor tam měl přitom i opoziční frakci, jejímž známým mluvčím byl už lehce přestárlý a obézni senátor Fergis – a jeho synovec byl kdo?

Ztuhl jsem – že by to bylo tak snadné? Ne. I kdyby byl Fergis senilní jak tykev, nevyužil by k takovému podrazu hlupáka jako Zati. Věděl by, kdo ten incident bude vyšetřovat, to si mohl rovnou podepsat příkaz k popravě – ale pak jsem se zarazil podruhé.

Možná na věc jdu ze špatné strany. Co když tohle není dilem Fergise, ale právě Zatiho? Od strýčka musel o poměrech v Senátu dost vědět – co když se v té jeho tupé palici zrodil nápad udělat mu laskavost? Jemu... nebo sobě? Operační oddělení měl časem díky protekci jisté, ale možná mu to nestačilo. Co když se chtěl slavně vyšvihnout jako hrdina, který odhalil spiknutí svého šéfa? Mé povýšení tenkrát pro něj musela být rána, pól z periferie byl náhle lepší než on. Od té doby se do mě střefoval na každém kroku, a když nemohl vyřešit vlastní případ, třeba ho napadlo nějaký vytvořit. Že to hodí zrovna na mě, byla jen třešnička na dortu, snad ani nedomyslel, kam až to zajde...

Uvědomil jsem si, že jsem se předtím spletl. Zati měl ze všech na oddělení skutečně nejmenší motiv – z mého pohledu. Ale nepodíval jsem se na věc jeho očima, očima rozmazleného chlapečka, zvyklého dostat všechno bez čekání... s úžasem mi došlo, že jsem na to asi přišel.

Vlna nadšení však rychle opadla – protože jsem neměl ani stín důkazu, jen chabou teorii. Pokud bylo jediným cílem toho plánu mě zlikvidovat, Zati už všechno uklidil a jsem vyřízený... ale jestli ne? Jestli se chtěl vytáhnout svou chytrostí, potřeboval fakta, se kterými se mohl v pravý čas vytasit, ne jen anonymní udání. A ať to bylo cokoliv, musel to mít po ruce, což znamená v práci, ve svém terminálu... to bylo ono!

Do rozednění zbývaly tři hodiny. To se dalo zvládnout – počkej, lumpe! Vyletěl jsem ze dveří jako blesk, ale ještě sebral tu paměť a strčil ji do kapsy, tohle nenechám bez dozoru ani náhodou. Cestu k velitelství jsem zvládl v rekordním tempu, fronta na ranní směnu se ještě nezačala scházet. Tal Shiar samosebou nebylo nádraží. Nešlo jen tak přijít, kdy člověk chtěl – jenže mezi má chabá privilegia patřilo i právo mimořádného přístupu ze zvláštních důvodů.

„Jeden z těch mých pitomců zavolal, že večera nechal běžet terminál,“ ohlásil jsem a v duchu se Benimu omluvil za měsíc bez platu. „Chci to ověřit, když se ten krám podělá, skončíme zas poslední a někdo poletí.“

Vtipy o našich počítačích a slavném terranském gangu Microsoft kolovaly po celém velitelství, strážný jen kývl.

Nutil jsem se neběžet a za chvíli stál na chodbě ke svému oddělení.

Zati měl kóji hned za Benim – jaká náhoda. Do složek jsem se mu mohl podívat i ze svého terminálu zástupce, ale každý věděl, že zřídit si tajné soubory nebyl problém, musel jsem se připojit od něj. Zapnul jsem počítač a začal dumat nad heslem, určitě něco naduté stupidního...

Zkusil jsem Povýšení, Prétor, Winston Smith, Winston Smith pozpátku, nic. Bral jsem kombinace jednu po druhé, jména, data, všechno, co mě napadlo, s každým pokusem nervóznější – po hodině jsem přiznal porážku. Aspoň jednu chytrou věc ten neřád v životě udělal, vybral si opravdu silné heslo. A já? Porušil jsem nejmíň tucet článků směrnic, dopustil se zrady, křivého obvinění, špionáže – a teď shořím na počítači za třicet babek, chtělo se mi smát. Vyčerpáně jsem sklonil hlavu, dva dny beze spánku na mě dopadly. Cítil jsem se jako běžec, který upadl deset metrů před cílem, na konci chodby se na mě šklebily černé dveře výtahu... nejlíp ukončit to hned. Hezky bez rozruchu, vejít a požádat o rozhovor s hlavní vyšetřovatelkou, stejně bylo všechno jasně...

Vstal jsem a v klidu vyrazil, ze strachu zbyla odevzdanost, promiň, Beni, snažil jsem se. Kráčel jsem podél těch prokletých kóji, jedna jako druhá se stejnou omláčenou židlí, stolem... s úplně stejným počítačem!

Zarazil jsem se. Ruka mi bezděčně sklouzla k paměti v kapse, najednou jsem znova cítil tlukot srdce. Přece ještě nebyl konec.

Soudný den

Stál jsem opřený o zeď a čekal. Na toaletě jsem si opláchl obličej ledovou vodou, ruce jsem držel radši za zády, aby nebyly vidět odřené prsty. Doufal jsem, že Beni přijde první, a naštěstí ano, ve dveřích jsem ho chytil za loket.

„Poslouchej!“ zasyčel jsem. „Ať se děje, co chce, ať udělám cokoli, nic nevíš! Zkazíš to a jsme mrtví... a nezapínej terminál!“

Se strachem přikývl - a já vykouznil svůj nejlepší úsměv.

„Zdravím, Zati! Poslyš, nepomohl bys mí? Prošetřuji jedno hlášení a nějak jsem uvízl, ty bys to mohl vědět...“

Bál jsem se, že mě pošle k čertu, ale tomuhle nemohl odolat, jen se povýšeně ušklíbl.

„Jasně, co bych neudělal pro velkého šéfa?“ Postřehl jsem Adenův udivený výraz, znal mě a cítil lumpárnu, ale věděl jsem, že bude mlčet.

V kanceláři jsem Zatimu nastrčil zprávu, komplikovaný přehled majetkových vazeb v Senátu. Ve skutečnosti jsem ji dodal včera, ale kopii jsem měl stále ve složkách, při jeho radách jsem hrál hloupého a klidně snášel posměšky. Teď, když jsem věděl své, to přitom bylo tak jasné, jeho pohledy a úsměvy, z každého gesta mu přímo číselo, jak hrozně mnou pohrdá a těší se, až zmizím, byl jsem slepý, že jsem si toho nevšiml dávno. Zdržoval jsem, čas běžel a já cítil v každém nervu, že to brzy přijde, kolem našeho oddělení už toho smrdělo moc a včerejší udání byla poslední kapka, na jejím místě začnu někdy před obědem, když jsou všichni-

Siréna poplachu mi přetrhla myšlenku v půli. Čekal jsem ji, ale stejně jsem sebou škubl, místo obvyklé výzvy k evakuačnímu cvičení se totiž ozval hlas, který jsem poznal i přes mizerný interkom.

„Pozor! Zaměstnanci oddělení se okamžitě shromáždí na chodbě!“

„Co je?!“ zavrčel jsem a postřehl Zatiho úšklebek, jako já věděl, o co kráčí. Výborně. Můj plán stál jen na jeho nadutosti a na tom, že nikdo nezpanikaří - což jsem u sebe viděl půl na půl, ale u Beniho bych se spíš vsadil, že slunce zapadne na východě. Otevřel jsem a vyšel ven.

Bílý přízrak stál uprostřed chodby. Za ním se tyčili dva členové pohotovostní jednotky v plné zbroji, hlavně disruptorů se jen svítily, jako signál opravdu výmluvné. Ostatní už stáli před kójemi a nikdo ani nehlesl, natož aby se na něco ptal, ve vzduchu byla cítit smrt.

Zůstal jsem stát za dveřmi, hrdlo sevřené, ale tentokrát byl strach jiný. Podpíral mě, stál jsem zády ke zdi a ustoupit už nebylo kam, věděl jsem, že budu hrát až do konce.

„Všichni víte o zradě našich agentů na Barsii.“ Sagot to pojmenovala přímo, bez sebemenší snahy o zdvořilost. „Indicie vyšetřování směřují k faktu, že se někdo z tohoto oddělení dopustil jednání, která mělo za následek jejich vyžazení, a poté se ho pokusil zatajit. Kdo to byl?“

Otázka zastudila jako nůž na krční tepně. V tichu, které následovalo, jsem jasně slyšel bzučení zářivky nad hlavou, nikdo ani nedýchal. Sagot pomalu šla podél řady, na koho se podívala, ten zbledl a sklopil pohled ještě níž. Ve Složce G stálo, že někteří terranští vězni při pouhém jejím pohledu omdlávají. Vždycky jsem to měl za vtip, ale najednou jsem si už nebyl tak jistý...

„Ptám se znovu, kdo to byl? Nedostanu-li odpověď zde, zjistím ji na jiném místě.“

To nepotřebovalo komentář - znovu jsem proklel svou tehdejší blbost, musela vědět, že to rozkecám. Střelil jsem pohledem k Zatimu. Pořád vypadal, že se baví, evidentně mu nedocházelo, že Sagot bude při výslechu nějaký protekční synoveček naprosto fuk.

Tak se hni, neřáde, prosil jsem v duchu zoufale, rozbal to na mě! Ta hrozba nebyla do větru, čím déle napínáme její trpělivost, tím spíš sáhne místo skalpelu po sekeře v podobě vybavení své pracovny, deset lidí nebylo zas tak moc.

„Madam, při vši účtě, musí jít o omyl!“ Aden udělal krok vpřed, obličej měl bílý, ale hlas odhodlaný. „Jsem si jist, že nikdo tady by-“

„Vaše jistota pouze dokazuje, že na šéfa oddělení máte o jeho chodu závažný nedostatek informací.“

Aden rázem zmlkl, v té jediné větě se skrýval přinejmenším vyhazov, bez penze, bez zdravotní podpory, přítom pro nic... bylo mi ho líto. Ne, nesmělo – právě lítost mě do tohohle navezla.

„A co vy? Týká se to i vás?“

Mrtvé oči se zadívaly na mě, šíp paniky však sklouzl po štítu ze strachem zmrzlé krve, její hlas byl led, můj třikrát zakalená ocel.

„Na toto téma jsme spolu už hovořili, madam. Nemám vám co říct.“

Ale než jsem domluvil, Sagot se už dívala jinam, z výšky přímo do Beniho tváře jako dravec na malou, choulící se myš.

„A vy? Co víte o žádostech pro Barsii?“

Zatmělo se mi před očima – konec. Omráčeně jsem se díval, jak Beni zvedá hlavu, hledí do očí Gorgone... a usmívá se.

„Nevím nic, madam. Nejsem vyšetřovatel, dělám tu jenom sluhu.“

Ztuhl jsem, neschopný věřit svým ušima. Měl jsem dojem, že se mi to zdá, dokonalejší, nádhernější lež jsem v životě neslyšel... a než si Beni mohl uvědomit, co udělal, a sesypat se, přesně v tom posledním okamžiku Zati otevřel ústa a promluvil, ne na Sagot, jak jsem čekal, ale na mě.

„No tak, Dele, nech už toho!“

„Čeho?“ zadíval jsem se na něj, vážně překvapený.

„Ty víš! Chceš, aby to místo tebe zase odsákali jiní? Nestačí ti těch osm z Barsie?“

„O čem to, sakra, mluvíš?“ vydechl jsem s nepředstíraným úžasem, ten svatouškovský, dokonale upřímný tón mě odrovnal jak rána pěstí.

„Ty dobře víš!“ Zati se otočil k Sagot. „Tohle je Delova vina, on zfalšoval tu zprávu. Vypracoval jsem ji správně, ale on to z nějakého důvodu změnil. Nutil mě pak, abych mlčel, ale po té věci na Barsii...“

Nedomluvil, protože Sagot na něho upřela svůj pohled. Viděl jsem, jak se Beni chvěje a otevírá ústa, proboha ne, pamatuj, co jsem říkal, a mlč, zapřísahal jsem ho v duchu, a on jako by slyšel, skutečně ztichl a zadíval se k zemi, očividně přesvědčený, že mi právě vráží nůž do zad. Na jeho místě bych jednal stejně.

„To je závažné tvrzení,“ konstatovala Sagot pomalu. „Máte důkazy?“

„Ano, madam,“ přikývl Zati přece jen přiškrčeně, možná ho napadlo, že protestuji nějak málo, ale bylo pozdě. „Mám kopii té zprávy, raději jsem si ji nechal.“

Sagot stála přímo proti jeho kóji, udělala krok stranou a Zati vešel. Terminál měl stále vypnutý, od rána jsem ho zdržel v kanceláři, když zadával heslo, ruka se mu ani netřásla... a nic. Polk nasucho a rychle to zopakoval, se stejným výsledkem, heslo neplatné. „Já... madam, nechápu–“

Sagot ho umlčela jediným pohledem. Udělala krok a prsty se jí rozlétly po klávesnici. Jak jsem tušil, měla univerzální kód ke všem počítačům. Na obrazovce naskočil seznam souborů - a jako první černá ikona Prátorovy pečeti. Zati na ni šokovaně zíral, přímo jsem slyšel křupnutí, jak mu vaz praskl ve vlastní pasti... a nemusel jsem dělat vůbec nic.

„Ne!“ zaječel Zati. „To jsem nebyl já, to on!“

„Já?“ zadíval jsem se mu do očí, úplně klidně. „Je to tvůj počítač.“

Byl jeho – celý, až na disk, který jsem vyměnil za Beniho, jeho heslo jsem uhodl snadno, jméno nemocného otce. Pak jsem tam přenesl Sagotiny soubory a už zbývalo jen disky v obou terminálech prohodit, stihl jsem Zatimu přimontovat i ty čipy pro dálkový přenos. Všechny komponenty byly bez sériových čísel a do předních kóji kamera neviděla. Nikdo mi to nemohl dokázat, stejně jako jemu nemohli dokázat manipulaci s Beniho zprávou, ale tohle stačilo... půjčka za oplátku.

Sagot kývla, oba členové komanda se pohnuli a Zati vyjekl. Uskočil, hrábl pod desku stolu a najednou držel malý stříbrný disruptor, elegantní věčičku přesně do dlaně. Snadno se vešla třeba do termosky, tihle chlapečkové si vždycky musejí honit sebevědomí pistolemi.

Neudělal jsem nic. Nehnul jsem ani brvou, když mi namířil ze dvou metrů do tváře a stiskl. Zbraň jen pípla a vzápětí ho voják udeřil pažbou pušky do břicha. Zati se složil jak poleno, a než se vzpamatoval,

už ho táhli k výtahu s rukama spoutanýma za zády, cestou vykřikoval něco o strýčkovi, ale neznělo to moc srozumitelně. Těsně předtím, než se za ním dveře zavřely, jsem zvedl ruku a zamával mu, mezi prsty jsem přitom držel malý kondenzátor. Když se vytáhne, disruptor místo výstřelu jen pípá, snad si to z přípravky pamatoval... měl sis na to povýšení radši počkat.

Sagot prošla dveřmi jako poslední, bez ohlednutí, beze slova. Jen jednou nepatrně kývla, netušil jsem, komu to patřilo.

Hotovo. Stál jsem a najednou necítil nic. I ostatní jen zírali jeden na druhého, překvapení, že jsou pořád naživu, udivení, jako by právě spatřili zjevení bajorských Proroků. První promluvil Beni, třebaže to nebylo pravé slovo. Vydal neurčitý zvuk, rukama udělal pohyb, jako by hledal pod postelí boty, a pak se mu podlomila kolena, Rafer ho v poslední chvíli zachytil.

„Sakra, toho to nějak vzalo!“

„Nováčci. Nic nevydržej,“ ušklíbl jsem se, v uších mi hučelo a najednou jsem měl tmou před očima, podlaha mě uhodila do hlavy a poslední, co jsem slyšel, byl Adenův přískrcený hlas.

„To chce panáka!“

Dohra

Kráčel jsem chodbou ke kanceláři a otráveně se šklebil – byl jsem už u brány, když mě odvolali, prý problém s jedním hlášením. Co měl Aden dovolenou, spadly podobné hlouposti na mě, chápal jsem však, že se musí na chvíli ztratit, a tu laskavost jsem mu dlužil. Naštěstí rozruch utichal, dostal sice důtku a měsíc bez platu, ale o penzi snad nepřijde.

Zati přiznal všechno, léčku na mě, komplot na Barsii, přiznal dokonce i pár věcí, o kterých jsem si byl celkem jistý, že je neudělal. Soud začínal příští týden, Tal Shiar se místo interního řešení rozhodl udělat z toho veřejnou záležitost. Jako svědka mě nepozvali a byl jsem rád – představení s předem jasným koncem mě nebaví.

Senátor Fergis se od synovce veřejně distancoval, čímž ho definitivně pohřbil – tohle možná Zatiho bolelo víc než prvních pět minut výslechu, pak už jsem o tom pochyboval. V duchu jsem se také sázel, kdy se dočtu, že senátor zemřel při nehodě nebo následkem sebevraždy, a jestli to bude klasika jako pád z třicátého patra nebo něco originálnějšího – hlavně mi bylo líto těch, co budou ten svinčík uklízet. Samotného mě to udivovalo, ale nakonec jsem ze svého vítězství vůbec neměl takovou radost, jakou bych čekal. Vlastně jsem neměl žádnou, mnohem víc mě potěšily poslední zprávy z Barsie. Nausikánci se rozhodli udělat krok k civilizaci a namísto veřejného porcování poprvé svolili k výměně zajatců – jednoho našeho za pět jejich. V matematice měli mezery, ale Prétorovi se ty počty určitě zamlouvaly, a mně taky. Mimochodem, včera jsem viděl terranskou zprávu, kde se o tomhle záchvatu nausikánského humanismu dost mluvilo. V době Sagotina pobytu na Barsii prý někdo pohodil na náměstí jednoho jejich agenta, živého, ale „ošetřeného“ tak, že to vyděsilo i jeho kumpány. Přiložený vzkaz sliboval, že budou-li naši lidé popraveni, přijde každý týden další podobný dáreček, dokud nedojde materiál – což by vzhledem k dost bídné efektivitě operací nausikánské tajné služby trvalo asi dlouho. No, Terrani hrozně kecají a na našich zpravodajských serverech o tom nebylo nic, takže šlo určitě o výmysl, ne?

Prošel jsem chodbou a kývl do kamery, nově, s vyšší rozlišovací schopností a nulovým mrtvým úhlem, takže viděla například do všech kóji. Instalovali je včera, jedna přibyla i na záchod, stejně jako moderní kontrolní rám před bránu, který prosvítí všechno pod metr silnou vrstvou olova, což by byla dost těžká termoska... a výměna počítačů se plánovala na příští měsíc. Tak nějak jsem tušil, kdo ty změny nařídil i kdo za ně mohl, ale co se dalo dělat. Nepochyboval jsem, že se časem najdou nové figle, jen předtím pár lidí dostane při pokusech vyhozov, a pořád máme Sarlenin bar. Ostatní se ze mě stále snaží vypáčit, co jsem měl se Zatiho koncem, ale já se poučil, vyhýbám se brandy a držím zobák. Beni je naštěstí abstinent - a na něj by stejně nikdo nepomyslel.

Došel jsem ke dveřím své dočasné kanceláře a s povzdechem otevřel.

Postava v bílém mi od stolu pokynula.

„Madam?“ Polkl jsem a rychle se napřímil, ale zarazila mě.

„V pořádku. Chtěla jsem si promluvit v soukromí. Posadíte se?“

„Děkuji, madam,“ vypravil jsem a chtěl odmítnout, ale pak si vzpomněl na poslední, lepší když neupadnu z takové výšky. Usedl jsem proti ní a přitom mrkl do kamery, neotáčela se – takže jsme skutečně sami...

„Chtěla bych dořešit jisté aspekty zdejšího... případu.“

Opět šla přímo k věci. Blesklo mi hlavou, že to, co udělal Zati, ještě neomlouvalo, co jsem pak provedl já, a že přišla dorovnat účty... bylo mi to fuk. Ten týden hrůzy se na mně podepsal víc, než jsem myslel. Cítil jsem se unavený, vyhořelý jak pohřební lampa, nezáleželo mi už na ničem. Když řekne, klidně vstanu a půjdu dolů dva kroky před ní, díval jsem se jí do očí a místo strachu cítil jen lehké mrazení. Pokrčil jsem rameny.

„Rozumím. Je to nešťastný incident.“

„Bezesporu. A některé okolnosti jsou stále... nejasné.“

„Například?“

„Například fakt, že pan Zati sice přiznal sabotáž žádosti pro Barsii i úmysl svalit vinu na vás, ale vlastnictví souborů nalezených v jeho terminálu popírá. Samozřejmě je možné, že lže, ale vzhledem k jeho chabým technickým znalostem a výslechu, jaký absolvoval, to nepokládám za reálné... Váš otec byl programátor, že?“

„Ano, madam,“ přiznal jsem klidně. Zapírat nemělo smysl. Bylo jasné, že ví všechno, záleželo jen na tom, jak se rozhodne s těmi informacemi naložit, teprve teď přicházel konec běhu a cílová páska byla právě přede mnou.

„A pak je tu samozřejmě hlášení ohledně mé osoby. Nemyslíte, že to od pana Zatiho bylo příliš troufalé?“

„Vždycky měl moc sebevědomí. Navíc se soudí, že to hlášení byl váš test, madam... výjimečně zdařilý, mohu-li říct,“ opatrně jsem vážil slova.

„Rozumím. A vy?“ pozorovala mě stále stejným, zkoumavým pohledem. „Co si myslíte? Pokud by to nebyl můj test, myslíte, že jeho autor měl pravdu? Nebo že věřil svému tvrzení?“

„Samozřejmě, že ne,“ vydechl jsem překvapeně. „Vaše loajalita Impériu je proslulá... stejně jako schopnost rozpoznání pravdy. Ať to hlášení napsal kdokoliv, určitě si ten fakt uvědomoval, šlo jen o... taktický manévr. Tedy aspoň podle mě, madam,“ dodal jsem rychle.

„Dobře.“ Stočila pohled stranou. „Ostatně, o nic nejde. Vina pana Zatiho je nesporná a v celkovém kontextu nemají tyto detaily význam.“

Vstala a zamířila ke dveřím. Na okamžik mi kmitlo, jak se jen může pohybovat tak tiše, ale seděl jsem a čekal, co přijde, něco určitě ještě-

„Během toho incidentu jste pracoval příkladně... stejně jako v posledních letech. Pokud byste se rozhodl podat si žádost o službu v operačním oddělení, podpořím ji svým doporučením.“

Zůstal jsem sedět jako kus dřeva, stěží jsem dokázal vykoktat: „Děkuji, madam.“

„Nemusíte. Mohlo to dopadnout i jinak. Ale můžete mi vrátit jistou drobnost. Našel jste ji před týdnem na svém stole.“

Dvě vteřiny jsem jen civěl, než mi to došlo.

„Tuhle, madam?“ sáhl jsem do klopky

„Ano.“

Natáhl jsem se a podal jí jehlu. Přitom jsem zoufale hledal slova, ale napadlo mě jen jediné.

„Proč?“

Neodpověděla, ale přesně na prahu se zastavila.

„Jak se daří dědečkovi?“

„Co...že?!“

Můj výraz v tu chvíli musel být zcela nevhodný, ale ignorovala ho.

„Kdysi jsme se krátce setkali. Řešila jsem na jeho lodi případ jistého navigátora... a služba komandéra Velena Impériu nebyla nikdy doceněna. Přemýšlejte o té žádosti.“

Než jsem mohl odpovědět, byla pryč. Zůstal jsem sedět a hlavou mi vířily útržky myšlenek... Sagot a dědeček... kolik asi věděla o věcech v Senátu i o nás... kolikrát se tu mohla po směně procházet... jaký jsem byl idiot. Nakonec z toho zmatku vyplula do popředí jediná.

Operační oddělení. Doporučení hlavní vyšetřovatelky bylo stokrát víc než senátorská protekce. Mohl bych vypadnout z téhle díry. Stát se agentem, dostat se ke skutečné práci – a možná jednou kvůli nějakému hajzlovi skončit jako těch osm na Barsii. Snad pak bude po ruce Sagot nebo někdo podobný, aby mě vytáhl z bryndy...

Ta myšlenka ve mně rázem uhasila nadšení. Najednou jsem si o moc víc vážil všeho, co mám tady... Ale pak jsem si vzpomněl na dědova slova o Tal Shiaru. Organizace se mění. Jenže pokud se budou nahoru dostávat jen lidé jako Zati, jak můžu nějakou změnu čekat? A jaké mám právo si stěžovat, když sám neudělám nic? Tenhle argument byl silnější než všechny žvásty o povinnosti a službě vlasti. Musel jsem o něm přemýšlet, ale právě teď mi všechny myšlenky utíkaly.

Naštěstí jsem měl čas. Měl jsem spoustu času, každopádně mnohem víc než před týdnem... a už za pár hodin mě čekala další směna.

KONEC